1
МАГИЧНИ МИСТЕРИИ
От световноизвестния актьор, фокусник и режисьор
НИЙЛ ПАТРИК ХАРИС
СОФТПРЕС

СЪДЪРЖАНИЕ

1 – първото число 1

2 – второто 7

3 – третото от тези 29

4 – с едно повече от три 44

5 – с едно по-малко от шест 52

6 – с едно повече от пет 69

7 – шест плюс едно, равно на 86

8 – осем. Колко простичко число.
Но на английски се римува със „съдба“,
та може да се понадуе, да...[1] 99

9 – числото между осем и десет 112

10 – най-голямото число в тесте карти 127

11 – прилича на две черти, което може да е объркващо.
Ето такива: ll. Напомнят на 11, нали?
Ами да, объркващо е 145

12 – известно и като дузина 152

[1] *Eight* – осем, *fate* – съдба (англ. ез.). – б. пр.

13 – неясно защо го наричат и „дузината на пекаря“. Винаги съм се питал защо пекарите получават с едно повече 164

14 – четиринайсета глава 166

15 – десет плюс половината от десет 176

16 – сладките шестнайсет, да 192

16 милиарда... – (Хванах ви!) Исках да съм сигурен, че четете внимателно 200

17 – с шест повече от девет, умножено по десет, плюс три, делено на девет 201

18 – с едно повече от седемнайсет 208

19 – онова, което липсва от числовата стойност на π 215

20 – предпоследната (глава, имам предвид) 224

21 – последната 231

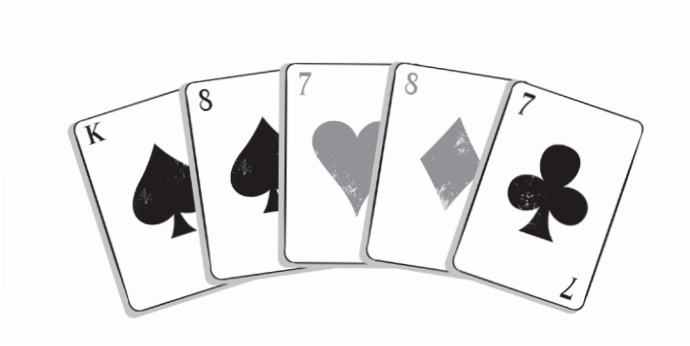

ЕДНО

В мрака на влаковото депо, някъде в покрайнините на града, от спускащата се като плътна завеса мъгла изплува призрачна фигура. Човекът погледна припряно назад, а после се затича покрай празните коловози.

Така... ако приличате поне малко на мен, може и да се разтреперите от страх, докато си представяте как призрачна фигура се появява от нощната мъгла в почти изоставено депо, осветено единствено от далечните улични лампи. Но в случая няма защо да се тревожите. Това бе просто едно кльощаво момче на име Картър Лок.

Ако ще се тревожите за някого в този момент, би трябвало да насочите вниманието си към мъжа малко по-назад; онзи, който преследваше Картър из депото и

подвикваше: „Картър! Върни се тук! Не бягай от мен, момче! Няма да те нараня!“ Това беше лъжа. Мъжът определено възнамеряваше да нарани Картър.

За щастие, Картър го знаеше. Затова напрегна крака, сграбчи чантата си и се взря в мрака, за да види кои вагони издават познатото *my-myn-my-myn-my-myn* и се насочват извън двора на депото. Изненадващо свистене на свирка проби тъпанчетата му, момчето се стресна и се спъна в една релса.

Няколко коловоза по-нататък дочу характерното метално потракване. Ръждясала, но цветна композиция от вагони изтрополи покрай него, набра скорост и се разтвори в мъглата с леко съскане. Картър вече виждаше съвсем ясно. Скочи на релсите и се затича, за да настигне движещия се влак. Вагоните продължаваха да прииждат откъм дъното на депото. Червен, син, зелен, жълт, лилав, червен, черен, оранжев, още по-червен...

Цветният влак напомни на Картър за първия магически трик, който бе видял в живота си: нежната ръка се приближава към лицето му и издърпва червена копринена носна кърпа иззад ухото му. Завързана е за жълта кърпа, вързана за синя, вързана за зелена и така нататък, и така нататък. Беше един от малкото спомени на Картър за собствения му баща.

Инстинктивно докосна чантата си, сякаш да се увери, че малката дървена кутия все още е вътре. Беше си на мястото.

Затича се редом с влака и заоглежда вагоните, за да си избере място за качване. По чакъла зад него отекнаха стъпки. После се чу дрезгав, жесток глас:

– Картър! Да не си посмял да се качиш на този влак!

Металното потракване и тътенът не заглушиха думите на мъжа, които прозвучаха от по-близо – беше почти директно зад него.

– Имам очи и уши във всеки град от тук до Тимбукту! Никога няма да ми избягаш! Чу ли ме? *Никога!*

Картър се опита да не мисли какво ще се случи, ако мъжът го хване. Съсредоточи се върху локомотива. Светлината се отразяваше от тежките, въртящи се по релсите колела. Проблемът с влаковете е, че са направени от метал и всеки вагон тежи цял тон, ако не и повече. След като се задвижат, се *движат* много бързо. Ако Картър се приближеше твърде много, ако се препънеше... край, всичко свършваше.

Сега покрай него минаваше яркожълт вагон.

Жълтото му напомни за птицата, която някога бе видял заключена в клетка на витрината на магазин за домашни любимци. Птиците не бяха ли родени да летят свободно? Прие го като знак, че трябва да се качи на този вагон, че тъкмо той ще го отведе далеч оттук. Стълбичката му бе съвсем близо.

Качването на влак в движение може да изглежда трудно или дори страшно за някои хора, но Картър го бе правил толкова пъти, че му се струваше съвсем естествено и му идеше отръки – също като вадене на монета иззад нечие ухо или разбъркването на тесте карти с една ръка.

За съжаление, се оказа лесно и за човека, който го гонеше. В момента, в който Картър се готвеше да се хване за стълбичката, преследвачът хвана чантата му и го дръпна на земята.

– Не! – изкрещя момчето.

И двамата се проснаха на чакъла и се търкулнаха покрай колелата на жълтия вагон, който изтрополи – *ту-тун-ту-тун-ту-тун* – по раздрънканите релси в ритъма на бясно туптящото сърце на паникьосания Картър. Той не искаше да си представя какво ще стане, ако влакът замине без него.

Затова не спря. Продължи да се търкаля и се преметна през глава. Втурна се решително напред, изтръгна с все сила чантата си от хватката на мъжа, заби крака в хлъзгавия чакъл и се метна към последния вагон на влака. От задната му част, близо до отворена врата, висеше стълбичка. Момчето бързо сграбчи най-долното стъпало, напрегна сухожилия и се задържа здраво. Заизкачва се по стълбата – все по-нагоре и по-нагоре, после вдигна високо крака и се вкопчи в задната част на бясно движещия се влак.

След като успокои дишането си, се изкачи до самия връх и седна на покрива на вагона. Вятърът развяваше косата му. Свирката на влака отново се разнесе мощно откъм локомотива.

Картър погледна назад. Мъжът бе коленичил край релсите с вдигнати нагоре ръце, размахваше ги гневно и надаваше викове в нощта. Но се смали бързо и се превърна в точка, която се разтвори в мрака. Момчето помаха за сбогом.

На града. На госпожа Залевски. И на човека, който го преследваше. Уви, не можеше да им пожелае нищо хубаво на раздяла.

С изгрева на слънцето небето доби красив син оттенък. След известно време познатото полюшване и силното метално потракване успокоиха сърцето на Картър. Той се прозя. Слезе от покрива и се пъхна във вагона. Вътре имаше стотици кашони, подредени на дървени палети. Момчето се тръшна на пода до една от стените, пъхна чантата си под главата като възглавница, заспа и засънува. Сънува неща, свързани с надежда, със съдба и провидение, с приключения... През съзнанието му мимолетно преминаха дори една-две мисли за магии, колкото и невероятно да му се струваше.